

200705229/1.

Datum uitspraak: 24 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/203 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Maastricht, van 27 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 januari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 22 december 2006 heeft de minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

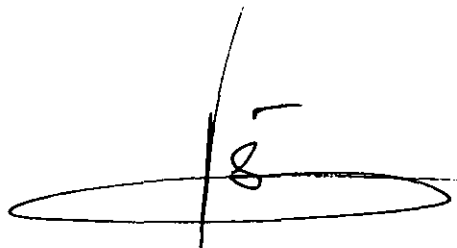
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 oktober 2007

91-540.

Verzonden: 24 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

(1)

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr. AWB 07 / 203 ONGEWN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

, eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie.

Datum bestreden besluit: 22 december 2006.

Kenmerk: 9410.25.0563.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 25 april 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder het namens eiser ingediende bezwaarschrift, gericht tegen zijn besluit van 12 januari 2006 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

Tegen het besluit van 22 december 2006 is namens eiser op 2 januari 2007 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Bij brief van 9 januari 2007 zijn de beroepsgronden ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

De inhoud van de gedingstukken wordt als hier herhaald en ingelast beschouwd.

Het beroep is behandeld ter zitting van 25 april 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. L.J.H. Hoven-Kohl, advocaat te Maastricht. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. R.P.G. van Bel, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

1. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser op goede gronden ongewenst is verklaard. Hiertoe stelt verweerder dat eiser niet rechtmatig in Nederland verblijft op grond van artikel 8, aanhef en onder a tot en met e dan wel I, van de Vw 2000 en dat hij is veroordeeld voor het plegen van een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd. Eiser kan derhalve tot ongewenst vreemdeling worden verklaard. De persoonlijke belangen die eiser heeft aangevoerd, te weten de verblijfsduur in Nederland en de contacten met familieleden, leiden niet tot het oordeel dat eiser niet ongewenst kan worden verklaard.

2. Eiser heeft in beroep - voor zover in dezen relevant - het navolgende aangevoerd.

2.1. Eiser is destijds als minderjarige vreemdeling een verblijfsvergunning verleend in het kader van de gezinshereniging met zijn vader. Nadien is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Door verweerder is in het bestreden besluit aangegeven dat eiser bij besluit van 10 mei 1995 is toegelaten als vluchteling in het kader van verruimde gezinshereniging, waarmee verweerder kennelijk kiest voor een meer reguliere beoordeling van de (voormalige) verblijfsstatus van eiser.

2.2. Uitgaande van deze reguliere benadering, als gezinshereniger met een vluchteling, beroept eiser zich op Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 en Richtlijn 2003/109/EG van 25 november 2003 van deze Raad. Gelet op het gestelde in beide Richtlijnen moet ten aanzien van eiser de vraag beantwoord worden of hij een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. In het bestreden besluit ontbreekt met betrekking tot deze vraag een inhoudelijk standpunt van verweerder. Het enkel, bij herhaling, verwijzen naar de ernst van het delict, is niet voldoende. Het bestreden besluit kan daarom geen stand houden.

2.3. Ook bij de beoordeling van het beroep op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) heeft verweerder niet daadwerkelijk het criterium van de actuele bedreiging gehanteerd.

2.4. Benadrukt is dat eiser gezinsleven uitoefent met zijn familie in Nederland. Van zijn ouders, broers en zusters kan, als erkende vluchtelingen, niet worden verlangd dat zij terugkeren naar Irak. De vraag of de gezinsleden thans nog gevaar lopen in Irak is een theoretische en kan bovendien niet dan na deugdelijke statusdeterminatie worden beantwoord, waarbij alle feiten en omstandigheden dienen te worden betrokken.

2.5. Gezien alle feiten en omstandigheden moet er in ieder geval aanleiding zijn af te wijken van het beleid en af te zien van ongewenstverklaring, nu de gevolgen daarvan voor eiser en zijn familie onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

3. De rechtbank overweegt als volgt.

3.1 Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan - voor zover thans van belang - een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd.

Uitgangspunt van het beleid inzake ongewenstverklaring, zoals dat ten tijde hier in geding was opgenomen in hoofdstuk B1/2.2.4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), is dat de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig worden afgewogen tegen het algemeen belang dat uit het oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend. Het betreft hier een administratieve maatregel die ten doel heeft bepaalde vreemdelingen, aan wie het niet of niet langer is toegestaan in Nederland te verblijven, uit Nederland te weren. Door de ongewenstverklaring wordt het verblijf in, en illegale terugkeer naar, Nederland strafbaar. Een vreemdeling die in Nederland verblijft, terwijl hij weet, of ernstige redenen heeft om te vermoeden, dat hij tot ongewenst vreemdeling is verklaard, maakt zich schuldig aan een misdrijf (artikel 197 van het Wetboek van Strafrecht).

3.2 Niet betwist is dat eiser bij (onherroepelijk) arrest van 13 oktober 2005 is veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van zes jaren.

3.3 In artikel 67, eerste lid, van de Vw 2000 is aan verweerder een discretionaire bevoegdheid gegeven ten aanzien van de vraag of tot ongewenstverklaring moet worden overgegaan. Gelet hierop dient de rechtbank de aan het bestreden besluit ten grondslag liggende belangenafweging terughoudend te toetsen. De rechterlijke toets is derhalve

beperkt tot de vraag of van een zodanige onevenwichtige uitkomst van de belangenafweging sprake is dat geoordeeld moet worden dat niet in redelijkheid tot ongewenstverklaring kon worden besloten.

4. De vraag of er grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door hem verichte belangenafweging ertoe heeft geleid dat het belang van de overheid zwaarder weegt dan het individuele belang van eiser en dat eiser derhalve onterecht ongewenst is verklaard, beantwoordt de rechtbank ontkennend.

4.1. Daartoe overweegt de rechtbank allereerst dat verweerder wordt gevolgd in zijn standpunt dat eiser in 1995 op grond van een hem verleende (afgeleide) asielstatus tot Nederland is toegelaten en dat aansluitend, bij de inwerkingtreding van de Vw 2000, ingevolge artikel 115 van deze wet van rechtswege een omzetting van de eerder verleende vergunning tot verblijf als vluchteling in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft plaatsgevonden. In dit kader kent de rechtbank mede betekenis toe aan de omstandigheid dat in eerdere procedures aangaande eisers status nimmer is bestreden dat eiser destijds als vluchteling is toegelaten.

4.2. Gelet op het vorenstaande wordt verweerder tevens gevolgd in zijn standpunt dat eiser geen aanspraken kan ontlenen aan de hiervoor genoemde Richtlijnen 2003/83 en 2003/109, nu deze Richtlijnen betrekking hebben op procedures ter verkrijging van een reguliere verblijfstitel. Dat deze Richtlijnen, zoals namens eiser aangevoerd, een rol zouden dienen te spelen bij de vraag of verweerder bij de belangenafweging in redelijkheid tot de ongewenstverklaring van eiser heeft kunnen komen, wordt derhalve niet gevolgd. Aan een inhoudelijke beoordeling van het beroep op deze Richtlijnen komt de rechtbank derhalve (strikt genomen) niet toe.

4.3. Geheel ten overvloede overweegt de rechtbank echter dat, zo eiser zich op de rechtstreeks werkende bepalingen van Richtlijn 2003/86 zou kunnen beroepen, artikel 1 van deze Richtlijn eiser al direct uitsluit van de werkingssfeer bepallende dat "het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven". Dat zelfde geldt voor artikel 3 van deze Richtlijn waarin is bepaald dat de gezinshereniger in het bezit moet zijn van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van één jaar of langer. Het tweede lid sluit personen die verblijf genieten op vluchtelingrechtelijke basis expliciet uit en het derde lid geeft aan dat de Richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie.

Nu eiser geen rechtmatig verblijf geniet omdat zijn verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op 21 augustus 2000 is ingetrokken, zijn vader ten tijde van het besluit burger van de Unie was en eisers beroep op de Richtlijn geen verband houdt met een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier met als doel gezinshereniging, kan verweerder worden gevolgd in zijn standpunt dat eiser geen rechten aan Richtlijn 2003/86 kan ontlenen.

Ook aan Richtlijn 2003/109, betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen, kan eiser geen rechten ontlenen. Enerzijds omdat artikel 3 van deze Richtlijn onderdanen van derde landen die niet legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven buiten de werksfeer plaatst, maar ook omdat feit dat niet is gebleken dat eiser een, in artikel 7 van de Richtlijn voor deze status vereiste, aanvraag heeft ingediend bij de bevoegde autoriteiten. Gelet hierop dient ook eisers beroep op artikel 12 van deze Richtlijn te falen, nu dit artikel ziet op bescherming tegen verwijdering van personen die reeds de status van langdurig ingezetene bezitten.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht overwogen dat eiser aan de rechtstreeks werkende bepalingen van beide Richtlijnen geen aanspraken kan ontlenen.

4.4. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, voor zover hier van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De rechtbank stelt vast dat niet in geding is dat in casu sprake is van familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De rechtbank is (met verweerder) van oordeel dat sprake is van inmenging in dit familie- en gezinsleven. Het bestreden besluit ziet immers op de ongewenstverklaring van eiser met toepassing van artikel 67 van de Vw 2000, hetgeen ingevolge paragraaf B2/13.2.2, onder a, van de Vc 2000 (zoals die ten tijde hier in geding luidde) in het algemeen als inmenging wordt gezien. In het onderhavige geval bestaat geen aanleiding dienaangaande anders te oordelen.

4.5. De rechtbank is - met eiser - van oordeel dat het op de weg ligt van verweerder om alle relevante belangen, inclusief die van de familie mee te wegen in zijn beoordeling. De rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) verzet zich er immers niet tegen dat bij de beantwoording van de vraag of jegens de eisende partij een schending van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, tevens de belangen van gezinsleden worden meegewogen, ook al zijn deze geen partij bij het geding (zie de uitspraak van het EHRM in de zaak van 2 augustus 2001 (JV 2001/254)).

Bij zijn belangenafweging, in het bijzonder de vraag of de inmenging in eisers familie- en gezinsleven gerechtvaardigd is, heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiser ten tijde van het bestreden besluit geen deel uitmaakt van een zogenaamd 'kerngezin' en dat een mogelijk gezinsleven, noch de na het bestreden besluit ontstane relatie met zijn vriendin op geen enkele wijze is geadstrueerd. Wel staat vast dat er familieleden van eiser in Nederland wonen, doch van meer dan normale emotionele banden met deze familieleden is niet gebleken. Voorts heeft verweerder in de criminele antecedenten van eiser aanleiding gezien diens gevaar voor de openbare orde doorslaggevend te achten en de belangen van de Staat te (doen) prevaleren boven eisers persoonlijke belangen.

4.6. De rechtbank is van oordeel dat verweerders standpunt, gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, niet onjuist is te achten. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat een deugdelijke belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft overeenkomstig het beleid gehandeld, welk beleid niet kennelijk onredelijk is te achten. De in beroep opgeworpen stelling dat genoemde belangenafweging ondeugdelijk is en het bestreden besluit dientengevolge onvoldoende krachtig gemotiveerd, kan reeds hierom niet tot het beoogde doel leiden en wordt verworpen. Hetzelfde geldt voor eisers beroep op artikel 4:84 van de Awb.

4.7. Voor zover van de zijde van eiser een beroep is gedaan op het bepaalde in artikel 3.86, zesde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, overweegt de rechtbank tot slot dat dit beroep reeds gelet op eisers meerderjarigheid ten tijde van het door hem gepleegde misdrijf dient te falen. De tekst van deze bepaling noch de toelichting hierop bieden aanknopingspunten voor de aan de zijde van eiser voorgestane (ruime) uitleg van deze bepaling.

5. De rechtbank is gelet op al het voorgaande van oordeel dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Het beroep is derhalve ongegrond te achten.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

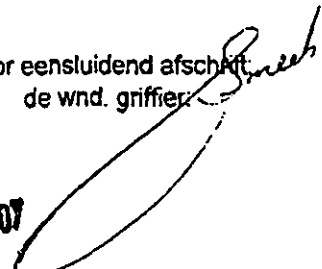
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. R.M.M. Kleijkers in tegenwoordigheid van mr. E.J.M. van der Poel als griffier en in het openbaar uitgesproken op 27 juni 2007. De griffier is verhinderd deze uitspraak te ondertekenen.

w.g. R. Kleijkers

Voor eensluidend afschrift
de wnd. griffier: 

Verzonden op:

28 JUN 2007 

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
B4595 25 JUL 2007	
ZAAKNR.	5229
AAN: ✓2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. A.H. Odekerken-Holtkamp
mr. L.J.H. Hoven-Kohl
mr. S. Selbach

advocaten en procureurs

Inzake:

/ staat

AWB 07/203 ONGEWN
IND dossnr. 9410.25.0563
Vnr.

AAN:

De Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

FAX: 070 - 3651380

Maastricht, 25 juli 2007

Edelgrootachtbaar college,

Namens de heer , hierna te noemen 'appellant', geboren op
, van Iraakse nationaliteit, wonende te te
dezer zake uitdrukkelijk woonplaats kiezende ten kantore van de advocaat en procureur mr.
L.J.H. Hoven-Kohl, te 6214 BH Maastricht aan het Tongerseplein 9, wordt hierbij hoger beroep
aangetekend tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht,
d.d. 27 juni 2007, verzonden 28 juni 2007, met AWB nummer 07/203.

Ondergetekende is door appellant tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk
gevolmachtigd.

Een toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand.

Een afschrift van de uitspraak d.d. 27 juni 2007, verzonden 28 juni 2007, wordt hierbij
overgelegd (productie 1).

Tegen deze uitspraak wenst appellant de navolgende grieven naar voren te brengen:

Inleiding:

De vader van appellant is als politiek vluchteling erkend en toegelaten in Nederland; vervolgens
is de moeder van appellant samen met de 8 minderjarige kinderen, waaronder appellant, in het
kader van gezinshereniging, naar Nederland gekomen, na inwilliging van de MVV aanvraag per
10 mei 1995. Aan appellant is een afgeleide asielstatus verleend, welke bij de inwerkingtreding
van de Vw 2000 is omgezet in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Bij brief d.d. 9 november 2005 heeft de rechtsvoorganger van de Staatssecretaris van Justitie
vanwege een strafrechtelijke veroordeling van appellant de verblijfsvergunning asiel voor
onbepaalde tijd ingetrokken en tevens het voornemen tot ongewenstverklaring kenbaar gemaakt.
Bij besluit van 12 januari 2006 is appellant tot ongewenst vreemdeling verklaard.

"Waldeck Bastion"

Tongerseplein 9
6214 BH Maastricht

Tel. (043) 321 68 80
Fax (043) 325 20 99

Appellant heeft alle mogelijke rechtsmiddelen aangewend tegen de intrekking en de ongewenstverklaring. Daarbij heeft hij onder meer, met een beroep op artikel 8 EVRM, gewezen op het feit dat zijn ouders, broers en zussen (op 1 na) in Nederland verblijven (gezinsleven) en dat hij zijn privéleven hier heeft ontwikkeld.

GRIEF 1:

Ten onrechte is de rechtbank in de bestreden uitspraak in het geheel niet ingegaan op het door appellant uitdrukkelijk gedane beroep op het in artikel 8 EVRM neergelegde recht op eerbiediging van zijn privéleven.

Toelichting:

De rechtbank is in de bestreden uitspraak op pagina 4 onder 4.4., 4.5. en 4.6. alleen ingegaan op het aspect familie- en gezinsleven ex artikel 8 EVRM; geen woord wordt gerept over het door appellant gedane beroep op het recht op eerbiediging van het privéleven ex artikel 8 EVRM.

Appellant meent dat de rechtbank hier wel (kenbaar) op had dienen in te gaan, ook omdat het een, van meet af aan in de procedure, deugdelijk onderbouwd beroep betreft op een direct werkende Verdragsbepaling.

In de gronden van beroep d.d. 9 januari 2007 onder punt 6 zijn argumenten aangevoerd in het kader van het recht op eerbiediging van het privéleven.

In diezelfde gronden is onder punt 1 gepersisteerd bij hetgeen eerder in de procedure, met name in bezwaar, naar voren is gebracht. In bezwaar is, onder meer, in het schrijven van 23 november 2005 het beroep op het recht op eerbiediging van het privéleven toegelicht. Ook in het schrijven van 8 februari 2006 is onder punt 4. uitgebreid ingegaan op het recht op eerbiediging van het privéleven.

Ook ter zitting is aandacht besteed namens appellant aan het gedane beroep op het recht op eerbiediging van het privéleven.

Nu de argumentatie van appellant in het kader van het recht op eerbiediging van zijn privéleven een wezenlijk onderdeel betreft van de hele procedure, had de rechtbank deze argumentatie dienen mee te nemen in de oordeelsvorming.

Appellant meent dat de rechtbank de omvang van het geschil ten onrechte heeft beperkt door niet in te gaan op artikel 8 EVRM in het kader van het recht op eerbiediging van het privéleven.

De hier bestreden uitspraak van 27 juni 2007, is thans gebaseerd op een onvolledige beoordeling door de rechtbank en kan, zo meent appellant, niet in stand blijven. De rechtbank zal zich dienen uit te laten aangaande het recht op eerbiediging van het privéleven op zich en tevens in

samenhang met de andere relevante feiten en omstandigheden, teneinde de beslissing van de Staatssecretaris van Justitie te toetsen.

GRIEF 2:

Ten onrechte heeft de rechtbank onder punt 4.6. op pagina 4 van de bestreden uitspraak als volgt overwogen:

“De rechtbank is van oordeel dat verweerders standpunt, gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, niet onjuist is te achten. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat een deugdelijke belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft overeenkomstig het beleid gehandeld, welk beleid niet onredelijk is te achten. De in beroep opgeworpen stelling dat genoemde belangenafweging ondeugdelijk is en het bestreden besluit dientengevolge onvoldoende krachtig gemotiveerd, kan reeds hierom niet tot het beoogde doel leiden en wordt verworpen. Hetzelfde geldt voor eisers beroep op artikel 4:84 van de Awb.”

Toelichting:

Onder verwijzing naar hetgeen is gesteld onder Grief 1, meent appellant primair dat de rechtbank tot dit (onjuiste) oordeel is gekomen zonder in de beoordeling de argumentatie in het kader van het recht op eerbiediging privéleven ex artikel 8 EVRM mee te nemen. Appellant meent dat, indien de rechtbank dit aspect had meegenomen, een ander oordeel zou zijn geveld.

Subsidiair meent appellant dat onvoldoende gewicht is toegekend aan zijn belangen, zijn persoonlijke omstandigheden, en dat de rechtbank ten onrechte de beslissing van de Staatssecretaris van Justitie acceptabel heeft geacht. Ongewenstverklaring heeft dusdanige grote gevolgen voor appellant dat moet worden afgezien van deze beslissing. Onvoldoende heeft de rechtbank zich rekenschap gegeven van de achtergronden van appellant, die als kind van een erkende vluchteling op jonge leeftijd naar Nederland is gekomen, hier is geworteld, opgegroeid, volwassen is geworden, banden is aangegaan (sociaal, economisch en professioneel), die nauwelijks nog een 'link' heeft met het land waar hij is geboren, Irak. Nu in beroep is aangevoerd dat de beslissing van de Staatssecretaris van Justitie, zijnde een belangenafweging, ondeugdelijk is gemotiveerd, had de rechtbank, rekeninghoudende met alle belangen, niet tot de uitspraak kunnen komen welke thans is gedaan, doch het beroep gegrond dienen te verklaren.

Appellant meent dan ook dat, gezien bovenvermelde grieven, de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat verweerder in redelijkheid kon besluiten om hem tot ongewenst vreemdeling te verklaren.

CONCLUSIE:

Op grond van het voorafgaande concludeert appellant:

P.S. : Dit appelschrift zal per fax en per gewone post aan u worden gezonden